mise komisjoni ülesandel Saadjärve uurimisel, mida laiendas ka naaberjärvedele. Teaduslikul otstarbel on R. korduvalt viibinud välismail: suvel 1921 töötas ta Soomes Tvärminne bioloogiajaamas prof. Levander'i juhatusel, tutvus suvel 1923 Inglis- ja Prantsusmaal sealsete zooloogiliste ja hüdrobioloogiliste asutistega, töötas suvel 1927 Saksamaal Plöni hüdrobioloogiajaamas ja käis samal a. Budapestis rahvusvahel. zooloogide ja Roomas limnoloogide kongressil. Tema teaduslikest töist mainitagu: Andmed Tamula ja Vagula järve suvisest zooplanktonist (Loodusuurijate Seltsi aruanded, Tartu, 1924, vihk 3—4) Matsalu lahe ja selle lähema ümbruse keriliste nimestik ühes uue liigi *Macrochaetus esthonicus* kirjeldusega (*ibid.*, 1925, vihk 1–2), Selgrootute loomade süstemaatiline nimestik (ühes J. V Veskiga, Tartu, 1923), Kodumaa kalad (Tartu, 1927). Kooli- ja populaarkirjanduse alalt on temalt m. s. ilmunud: Zooloogia praktikum keskkoolidele (Tartu, 1921), Juhe zooloogilisteks vaatlusteks ja kogude korraldamiseks I (Tartu, 1921), Kodu I–II (ühes autori õe M. Reichenbach-Sillaotsaga, Tartu, 1923 — 26), Tähtsamad kodumaa söögikalad (Tallinna, 1927).

Isikl. j. m. saadud andmed *T.*

RINK, Jaan, riigikaitse tegelane, sünd. 18. IV 1886 Pärnumaal Uue-Kariste v., sai üldhariduse kodus, õppis aa. 1903–06 Vilno sõjakoolis, teenis siis ohvitserina mõned aa. vene jalaväes ja astus a. 1913 Nikolai kindralstaabi akadeemiasse Peterburis. Ilmasõja puhkemisel määrati R. juulis 1914 I korpuse staabi käskudetäitjaks ohvitseriks, nov. s. a. 15. jalav. polgu roodu ülemaks ja dets. 1915 XIV korpuse staapi käskudetäitjaks ohvitseriks. XIV korpuse staabis teenis R. mitmes ametis kuni 1918. a.-ni, mil ta kindralstaabi alampolkovnikuna ilmus Eestisse. Nov. 1198 määrati R. I diviisi staabi ülemaks ja veebr. 1919 kindralstaabi valitsuse ülemaks, mis kohal ta püsis terve Vabadussõja kestes, täites ajuti vägede ülemjuhataja staabi ülema ja vägede ülemjuhatajagi kohuseid. 1919. a. ülendati R. kindralstaabi polkovnikuks (koloneliks), nimetati märtsis 1920 vägede ülemjuhataja instituudi likvideerimisel sõjavägede staabiülemaks ja lahkus okt. 1920 tegevast teenistusest. Sept. 1921 astus R. uuesti aktiivteenistusse, saades nimetuse sõjaväe ühendatud õppeasutiste ülema kohale, mis ametis ta püsis kuni oma surmani 30. VII 1927 Tallinnas. Ta oli ühtlasi alates nov. 1924 kindralstaabi kursuste dotsent. — Eesti vabadussõja ajul teotses R. tähtsal kohal sõjaväe organisatsioonilise ja operatiivse juhtimise alal, olles kindr. J. Laidoner'i ja J. Sootsi (vt. neid) lähem kaastööline ja väljendades suurt asjatundlikkust ühenduses energilise otsustusvõimega. Ka sv. ühend. õppeasutiste ülemana osutus R. heaks administraatoriks.

Sõjaministeeriumist saadud andmed; Vaba Maa 1927, nr. 177; Pvl. 1927, nr. 205 j. m.

R. K.

RODSJANKO, Aleksander Pavlovič, Loode-armee tegelane; eluloolised andmed puuduvad. — Vene kindralmajorina ilmus R. 1919. a. alul Eestisse, kus aprilli lõpul oma kätte võttis Põhja-korpuse (hilisema nimetusega Loode-armee) juhatamise, eemale tõrjudes senise juhataja polk. Dzerožinski, kes pidi leppima diviisiülema kohaga samas armees. Põhja-korpuse eelkäija, Põhja-armee, formeeriti 1918. a. sügisel Pihkvas enamlusvastastest vene sõjaväelastest Saksa okupatsioonivõimude loaga. Peale saksa vägede lahkumist Pihkvast novembris 1918. a., valgus aga see armee, mille koosseis tõusis 4500 meheni, enamlaste pealetungimisel peaaegu võitlusteta laiali, suurelt osalt taganedes Eestisse. Neist Eestisse sattunud salkadest moodustati Eesti valitsuse loal ja erikokkuleppel 6. XII 1918. a. polk. Neff'i poolt eesti väejuhatusele alluv Põhjakorpus, mille koosseis ei tohtinud enne liitlaste kohalejõudmist tõusta üle 3500 mehe. Aprillis 1919. a. koondati kõik jälle Põhja-armeeks ümbernimetatud korpuse väeosad Narva rindele eesti I diviisi piirkonda. Siin võttis R. armee juhtimise oma kätte ja algas pealetungi Peterburi sihis, vallutades 13. V Jamburi ja Oudova ning varssi Peterburi sihil edasi jõudes Kikerino jaamani ja Krasnaja Gorka kindluseni, mille garnison alla andis Põhja-armee tiival teotsevale Ingeri polgule; eesti väed vallutasid samal ajal Pihkva, kuhu paari päeva pärast jõudis ka Oudovast edasi tunginud vene väeosa polk. Bulak-Balahhovič'i juhatusel. Ühtlasi lahkus Põhja-armee samal ajal eesti ülemjuhatuse alt ning nimetati Loode-armeeks, et eraldada seda Arhangeli piirkonnas kindral Miller'i juhatusel teotsevast enamlusvastasest sõjaväest, mis sai Põhja-armee nimetuse.

Saavutatud edu ei suutnud aga Loode-armee edasi arendada ega ka võidetud maa-ala hoida, osalt enamlaste vastupanu tõttu, peamiselt aga armee nimelise ülemjuhataja kindral Judenič'i (vt.) nõudel, kes ei tahtnud, et Peterburi valdamisel au langeb R.-le. Juuni lõpul taganes L.-armee Oudova piirkonda, kus end kindlustas Samro järve ja Žolča jõe liinil. Seal tõusis armee koosseis lähema kolme kuu kestes ülejooksikute, mobilisatsiooni ja Lätist saabunud vene väeosade tõttu 26000 meheni ning jaotati kaheks korpuseks ja üheks üksikdiviisiks. Okt. alul 1919 võeti R. kava järele ette uus pealetung Peterburi ja Luuga sihis, mis